

Můj život je o snech, říká ředitelka Festivalu v ulicích Petra Hradilová

Denik.cz, 30.6.2018

Petra Hradilová, ředitelka Festivalu v ulicích, který i letos první prázdninový víkend rozproudil zábavu v centru města, se už několik let stará o to, aby mohli lidé také v Ostravě ochutnat zábavu donedávna typickou jen pro zahraniční metropole.

Sama jste v jedné ze svých odpovědí v on-line rozhovoru uvedla, že jste se Zlatou Holušovou (ředitelkou festivalu Colours of Ostrava – pozn. redakce) dlouholeté a blízké přítelkyně. Jak jste se seznámily?

Narazily jsme na sebe na jedné akci, kterou jsem kdysi organizovala pro muzikanty. Zlata tam přišla také a začaly jsme si spolu povídat. Seděly jsme u kafe, tak jak teď s vámi a povídaly jsme si. No a doslova jsme si padly do oka. A tenkrát se také zrodil nápad druhého klubu vedle Boomerangu (bývalý klub Zlaty Holušové – pozn. redakce). Zlata mi řekla, že vedle něj nabízejí prostory k pronájmu. Byla to tehdy snad otázka týdne a byl na světě Templ.

Petra Hradilová - pochází z Dětmovic na Karvinsku

- absolvovala Matiční gymnázium v Ostravě a Filozofickou fakultu Ostravské univerzity, obor angličtina, katechetika

- za manžela Lukáše je šťastně vdaná už dvacet let

- má jednoho syna, sedmnáctiletého Matyáše

To zní až neuvěřitelně jednoduše...

No, úplně jednoduché to zase nebylo. Ale my jsme s manželem už nějakou dobu uvažovali a plánovali otevření vlastního klubu. Víte, celý ten příběh, vlastně všechno v mém životě, je fakt o snech. Jakmile sníte, a musíte snít velké věci, tak přicházejí. Ono je strašně těžké to vysvětlit. Prostě jsme měli štěstí na lidi, se kterými jsme si rozuměli a kteří nám věřili. No a já najednou stála za barem a učila se míchat drinky. Já, která do té doby do barů vůbec nechodila. Hodně jsem odkoukala a naučila se právě u Zlaty v Boomerangu. A manžel měl na starosti hudební náplň klubu, staral se o produkci. Bylo toho tehdy fakt hodně. Měli jsme tak pět, šest koncertů za týden. Trávili jsme v klubu celé noci. Přišlo mi ale nefér nevědět, čím ten klub žije, co se v něm vlastně každou noc děje.

Na organizaci festivalu Colours of Ostrava jste se tedy taky podílela už od samotného začátku?

Ne, úplně ty první ročníky jsem ještě se Zlatou nedělala. Na Coloursech jsem s ní začala spolupracovat až později, od nějakého třetího, čtvrtého ročníku.

Jak vypadaly začátky vaší spolupráce? Fungovala jste jako její poradce, nebo spíše asistentka?

Ani jedno. Vždy jsem dostala nějaký samostatný úkol. Ten úplně první byla příprava kostelní scény, která mě moc bavila. Ale kdy přesně to bylo, to už si nevybavím.

Festival v ulicích se konal poprvé v roce 2011, jak jste tehdy zvládala tu zátěž, že jste najednou měla sama na bedrech celý další festival oproti předchozím dílčím úkolům?

Určitě to byla větší zátěž pracovní, ale ne psychická. Protože najednou máte volnost, najednou neplníte jen úkoly, ale můžete tvořit. A samozřejmě, když něco sama vytváříte, vymýšlíte, tak do toho dáte všechno. Je vám jedno, kolik na tom trávíte času. Přemýšlíte o tom ve dne i v noci, najednou to není úkol, který by snad zatěžoval, omezoval. Není to nějaká ubíjející povinnost. Je to radost – vymýšlet a tvořit. To je něco, co vás naopak nabíjí. A samozřejmě je nutné říct, že Festival v ulicích není zdaleka o mně, je to práce skvělého týmu Colours i dalších externích členů týmu. Bez jednotlivých kolegů by festival nikdy nemohl existovat a za jejich skvělou práci jim patří velké díky.

Zvládáte spojit organizaci festivalu a rodinu? I když dnes už asi ano, synovi bude sedmnáct...

Dnes ano, dnes je Matyáš už samostatný, ale v době, kdy se teprve rozbíhala naše práce na festivalu, nebo ještě dříve, v době, kdy jsme právě vedli Templ na Stodolní, tak byl úplně maličký. Tenkrát jsme museli trávit noci v klubech. Hodně nám pomohlo, že jsme tehdy bydleli s mými rodiči a Matyáš tak vlastně zůstával s nimi doma. Byl ve věku, kdy mu bylo celkem jedno, jestli je s námi nebo právě s babičkou a dědečkem. Nebyl to pro něj žádný stres. Dnes už se samozřejmě do festivalu sám aktivně zapojuje, brigádníci, snaží se proniknout do jeho příprav.

Další otázka se sama nabízí - jak vidíte jeho další cestu životem? Povede spíše hudebním směrem?

Matyáš je klavírista, nicméně tu svojí životní volbu ještě stále nemá jednoznačně jasnou. On to má na váškách – být hudebníkem, nebo lékařem. Což je od sebe sice docela daleko, ale jak říkám, svůj směr si teprve hledá. Miluje vážnou hudbu, ale má rád, když ta hudba současně dostane nějaký moderní háv a trošičku se osvěží nějakými moderními novými prvky. Pak má samozřejmě svoje klavírní idoly, jako je například Peter Bence, takže ano, muzice se zatím hodně věnuje, tak uvidíme...

Jaká byla Petra Hradilová v jeho věku? Splnily se jí její holčičí sny a přání? Jak si tehdy představovala svou budoucnost? Doba byla přece jen jiná, zřejmě nikoho by nenapadlo, že by se v Ostravě mohly jednou pořádat akce jako je Festival v ulicích.

V šestnácti jsem chtěla dělat medicínu. Jeden z mých velkých snů byl být lékařkou. Ale jak člověk dospívá a dozrává, tak mě najednou přišla ta cesta myšlení a filosofie nějak důležitější. Člověk v tom věku často řeší otázky typu kdo je a kým je, otázky bytí a nebytí... A to mi tehdy přišlo nějak přirozenější, než se obklopit vědeckými knihami a studiem medicíny. A tak to už zůstalo.

Hodně cestujete. Která země byla vůbec tou první, kam jste se vyrazila?

V šestnácti jsem sama vyjela na dva a půl měsíce do Kanady. Měla jsem tam strýčka a tetu, které jsem neznala, protože jsem byla malinká, když oni emigrovali. Pak teta zemřela a její poslední vůle byla, že mě strejda musí vzít do Kanady. Díky tomu jsem se tehdy konečně naučila anglicky. Teprve tam mi totiž začal ten jazyk technicky dávat smysl. Na jazykovce jsem pak potkala lidi z celého světa. Byli jsme skupina asi patnácti studentů, Němci, Španělé, Dánové, tam jsem poprvé viděla sedět černocho a Japonce vedle sebe. To byl tehdy velký zásah do mého života, který mi otevřel úplně jiný pohled na svět. Odstartovalo to moji touhu více si rozšířit obzory, nezůstat jen v nějaké uzavřené krabici, ale více se otevřít, vnímat, jak ten život vidí jiní, poznávat nové kultury a skládat si svůj vlastní obrázek. Ale hlavně - už tenkrát jsem pochopila a říkala si, že jediné, co může člověka opravdu obohatit, je totální otevřenost a žádné limity. Jen tak si dokážete poskládat svou cestu a umožní vám to pochopit, že nakonec i to, co si pak sami vytvoříte, co považujete za důležité, může být zítra zase úplně jinak.

Která další země na vás pak podobně silně zapůsobila, myslím teď i z těch pracovních cest?

Z těch pracovních míst, které mě jako první silně zasáhlo, bylo Melbourne. Sama nevím, proč pro mne vlastně bylo takovým překvapením, možná proto, že jsem od něj moc nečekala a najednou jsem byla překvapená, jak je to neskutečně svobodné a otevřené místo k životu. Ale těch míst bylo samozřejmě postupně mnohem víc. Velmi hluboký a silný dojem na mne zanechal i Senegal, Dakar...

Když zrovna necestujete, jak vypadá váš typický pracovní den?

Musím říct, že poslední dobou je to opravdu hodně o cestování, o potkávání se, setkávání s lidmi, takže těch klasických pracovních dnů moc nebývá. Ale pokud jsou, tak je to takový ten normální režim, že ráno vstanu, kouknu na mobil na nové zprávy, přejeďu do kanceláře a buď mám pak další schůzky, nebo pracuji tam. Dříve jsem více fungovala z domu, ale poslední dobou přicházím na to, že v kanceláři, kde máte kolem sebe ostatní kolegy, třeba jen vedle za dveřmi, je ta práce mnohem více kreativní, rychlejší. Co potřebuji, vyřeším osobně během několika minut. Nemusím kvůli tomu psát deset, dvacet mailů. A jsou konečně i dny, kdy se mi podaří přijet domů a opravdu ten počítač už znovu neotevřít, nepracovat. Samozřejmě ne teď, kdy finišujeme s přípravami festivalů.

Co je pro vás opravdový relax? Jak nejraději odpočíváte?

Relaxuji na zahradě, nebo někde v přírodě. Jen tak sedím, pozoruji měsíc, úplněk, ve dne poslouchám ptáky, ráda poslouchám zvuky přírody a úplně nejvíc miluji zvuk tekoucí vody. Poslouchat řeku, zvuk vodopádu, oceánu, to je úplně ten největší nádherný relax. Většinu léta jinak trávím na naší zahradě, já na zahradě i vařím. A co mám hodně ráda, protože mám ráda společnost, jsou grilovačky, jak rodinné, tak pracovní – festivalové. Ty si taky opravdu moc užívám.

Z d r o j :
https://www.denik.cz/ostatni_kultura/muj-zivot-je-o-snech-rika-reditelka-festivalu-v-ulici-ch-petra-hradilova-20180630.html

